Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

U K R A I N I A N   D A I L Y   УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 3 | JERSEY CITY and NEW YORK, | FRIDAY, JANUARY 5, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | П'ЯТНИЦЯ, 5-го СІЧНЯ 1996 р. | Ч. 3. РІК CIII

„Із різдвяним привітом святим: Це Христос народився! Славім!"

„ПОДІЯ У ВИФЛЕЄМІ ВІДКРИЛА НАМ ДВЕРІ В НОВЕ ЖИТТЯ"

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА І У ДІЯСПОРІ ВСЕЧЕСНОМУ СВЯЩЕНСТВУ У ХРИСТІ ДИЯКОНСТВУ, МОНАШЕСТВУ І ДОРУЧЕНИМ НАШІЙ АРХИПАСТИРСЬКІЙ ОПІЦІ ВІРНИМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ; МИР І БЛАГОДАТЬ ВАМ ВІД ДЖЕРЕЛА ВСІХ БЛАГ, НАРОДЖЕНОГО У ВИФЛЕЄМІ СИНА БОЖОГО, СПАСА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА!

Христос народжується! Славмо Його!

Цьогорічне свято Різдва Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа є для всіх православних християн повним радостей і цілком відмінним.

Повним радостей воно є, бо „Бог предвічний нам народився", і, як говорив святий Єфрем сирійський у своїй проповіді на це свято, „Возсіяв день милости... настав день радости"... Відмінним воно є, бо наша Церква в ЗСА і країнах української православної діяспори, завжди вірна засадам Христового Євангелія і освяченим нашими предками традиціям Церкви-Матері, знову зайняла своє відповідне місце у вселенському православ'ї.

Усвідомлюючи основну суть народження Христа, Єдинородного Сина Божого, православне богословіє не зупиниться лише на розумінні цього свята як уродин Христа, уродин по плоті, яке є неповторним. Суть слова „Різдво" (Христове) — це, за церковним календарем, є духовне повторення, а по суті життя воно має являтися щохвилинним відродженням у наших серцях.

За словами тропаря першого часу свята Різдва: „Готуйся, Вифлеєме, добре приберіться ясла, вертеп привітай..." ми стаємо духовним Вифлеємом, ми — живими яслами і наші серця стають вертепом, з якого засяяло нове світло, Світло Христове. Отже, слова традиційного різдвяного привітання „Христос народжується!" вказують не тільки на історичну подію, а на щохвилинне народження Христа у нас.

Сприймаючи новонародженого Сина Божого за свого Спасителя, Вчителя, Джерело життя й Подвижника віри і правди, ми стаємо наново оновлені радістю цього нечуваного вифлеємського дару життя. Ми стаємо вдячні Богові Отцеві за історичну подію, яка підняла людство, змінила течії історії, і яку так вміло і багаторазово оспівує наш Боголюбивий народ у своїх різдвяних літургійних піснях і також у колядках. І ось, „Бог предвічний" пригадує нам і всьому людству, що споконвічним є Бог наш, Який з любови створив все, і затверджує наші безконечні можливості, як ті, створені за Його образом і подобою, і друга колядка „У Вифлеємі нова новина..." чітко вказує, що Ісус Христос, Син Бога, Світло від Світла, від Отця роджений перше всіх віків, став людиною, щоб людина стала сином, дочкою, спадкоємцем і спадкоємницею Його царства і осягнув, осягнула блаженство. Спаситель наш Ісус Христос Своїм народженням бажає увійти в кожну українську православну родину, щоб її освятити і підсилити, беручи на Себе течію всіх подій родини — радісних, болючих і сумних.

Так, улюблені вірні! Подія у Вифлеємі відкрила нам всім двері в нове життя. Закликає вона нас бути тими новими ангелами — новими апостолами, які сяють у темноті сьогоднішнього егоїстичного світу і ясно, словом і ділом, звіщають всім радість велику — всеобнімаючу любов Сина Божого для всіх. Прийдім всі і поклонімось „у дусі та у правді" (Іоан 4:23) новонародженому Дитятку Божому і заспіваймо разом: „Слава в вишніх Богу і на землі мир..." (Лука 2:14), справжній мир, так сильно очікуваний нами і нашим світом збентеженим війнами і браком соціяльної справедливости.

Стаючи разом зі світовим православієм на поріг третього тисячоліття християнства і на поріг другого тисячоліття православного християнства на Україні, підкреслюємо велику відповідальність, яку ми несемо перед Богом і історією. Кожен повинен включитися у процес духовного відродження, підсилюючи його або її Христологічну підвалину. Щоб це зробити, мусимо відновити наше споріднення з Христовим Євангелієм і Святими Таїнствами, бо прийшов час, коли ми всі мусимо бути не спостерігачами, а брати активну участь у створенні майбутности життя Церкви та її місії. Заглиблюючись у спадщину наших минулих поклонінь — почавши від Хрестителя Руси-України Володимира Великого — слід нам скріпити знання минулого та від нього віддзеркалити життя і віру наших предків, взірців віри, які помножили свої Богом дані дари, присвятили своє життя Церкві, народу і творили історію.

Небагато вже залишилось нам до вступу в третє тисячоліття існування і апостольської діяльности Христової Церкви, до вступу у третє тисячоліття „Віри і благодаті" (Іоан 4:17).

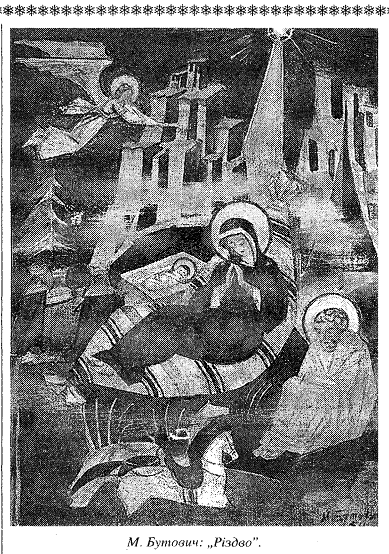
Тому, вітаючи всіх Вас, наших духовних і улюблених дітей, а також ієрархію, духовенство і вірних нашої Церкви на Україні, звертаємось до всіх з нашим батьківським проханням:

Обіймім один одного поцілунком справжньої християнської любови.

Перетворім людство і наш світ активним милосердям, і подбаймо про потреби бідних і тих, що їх наш світ дуже легко забуває.

Виконуючи це, ми будемо рости у повному усвідомленні вифлеємської доброї новини і її значення у нашому особистому, родинному, парафіяльному і церковному житті.

(Закінчення на стор. 9)

М. Бутович: „Різдво".

Євген Криименко-Іванків

Христос Народився

В безупинному ході сторіч
Є також щось незрушно-незмінне...
Щось величне, святе і невинне,
Мов небесної усміх Дитини,
Із зорею і полум'ям свіч —
Це Христос народився в цю ніч.

В цьому вирі бурхливих подій
Хтось чуває, стоїть на сторожі...
Сповіщають мир янголи Божі
І щезають примари тривожні
Серед сніжно-сріблистих надій...
Бо Христос народився — радій!

Рідна хата у сяйві яснім —
Білий спомин і зоряна мрія...
Наче казка з руки чародія,
І колядка, що не збуденіє —
Із різдвяним привітом святим:
Це Христос народився! Славім

Січень 1996 р.

„ХТО ВІРУЄ, ТОЙ НЕ МАЄ НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО"

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИМ ДУШПАСТИРЯМ І ВІРУЮЧИМ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ (СОБОРНОПРАВНОЇ) В УКРАЇНСЬКІЙ НЕЗАЛЕЖНІЙ ДЕРЖАВІ ТА ЯКІ ЖИВУТЬ ПО ВСЬОМУ СВІТІ РІЗДВЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ. МИР БОЖИЙ І АРХИПАСТИРСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! *СЛАВИМО ЙОГО!*

Сьогодні вся Вселенна радується, бо у Благословенний світанок на нашій рясно-багатій плянеті Землі народився Месія Ісус Христос для спасіння людства.

Там, у країні Ізраїля, в якому було найбільше Божих пророків, які благовістили про прихід Месії, особливо останній передвісник - святий Іван Хреститель, — і сталося, радуйтеся: над Вифлеємом Благословенна Зоря сяє, бо у Благодатної Діви Марії від Духа Святого Син Божий Ісус Христос народився.

Янголи й архангели та всі святі співають на небесах. І несуться нині радісні, молитовні співи по всіх християнських церквах, манастирях і хатах. І горять святочні лямпади і свічі, і пахне тиміям. І кожна християнська душа є співучим Божим Храмом, бо щиро й урочисто славить народження Спасителя людства.

Радуйтеся всі, бо народився Всесвітній Опікун бідних, поневолених і гнаних, бо й Сам народився у чужих яслах на сіні. Та за повідомленням янгола Господнього Його Батьки, Марія і Йосиф, — мусили негайно втікати до Єгипту, щоб урятувати Боже Дитятко. Бо жидівський цар Ірод „Послав повбивати у Вифлеємі і по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше" (Матвій, 2, 16).

А як минула небезпека, то Свята Родина, за янгольським повідомленням, повернулася до свого міста Назарету, де й жив Син Божий Ісус Христос.

Радуйтеся — народився універсальний Лікар Вселенної, Який не тільки одразу виліковував, а також і виліковує Духом Святим від найжахливіших хвороб, як проказа та різні каліцтва людей, а також і сліпих людей від народження, які одразу ставали зрячими, — але Христос воскрешав і мертвих. Христос воскресив Лазаря на четвертий день його тілесної смерти, коли тіло вже мало запах розкладу. Але з віри і волі Господа нашого Ісуса Христа його душа повернулася назад до тіла, і Лазар став живий і цілком здоровий і вдячно говорив із своїм Воскресителем.

Ісус Христос нагодував тисячі людей у пустинях, усмиряв бурю на морі, а також Він ходив по воді, як по твердій землі.

І немає віри чи релігії на світі, яка могла б дорівнюватися до християнства. Бо ніхто і ніколи не творив таких Божих чуд на нашій плянеті Землі, як творив Ісус Христос, бо Він є Єдиний Богочоловік, Який, як Син Божий, „Від Отця народився попереду всіх віків". Але „Задля нашого спасіння прийшов з небс і втілився від Духа Святого і Марії Діви і став Чоловіком".

Радуйтеся — народився Вселенський Учитель і Спаситель людства, Який не тільки дарував Свою Святу Євангелію в абсолютній Божій любові і мудрості, вірі і волі для преобразування у Господній Благодаті і спасінні людства, але Христос Сам навчив апостолів і пророків та всіх Своїх учнів творити Божі чуда.

І ці Божі дари Христос передав для всіх віруючих християнських поколінь, незалежно від народности, місця і часу, коли були благословенно поширені у християнській Україні, якими особливо славилися святі Отці і Матері по манастирях... А свята Києво-Печерська лавра дарувала православній українській нації 119 святих. І тоді православна християнська київська держава була найбільшим Божим світилом на сході Европи. А особливо уславилися святий Антоній і Теодосій та інші чудотворці печерські.

І Христос заповів: „Хто вірує, той не має нічого неможливого" (Матвій, 17, 18), бо віруючих християн провадить Дух Святий. А „Де Дух Святий, там воля" (2. Кор., 3, 17).

І всіх, кого оздоровляв Христос, то говорив: „Віра твоя спасла тебе". А тому: увіруймо у Господа нашого Ісуса Христа, щоб Він провадив нашу православну християнську українську націю і довершив перемогою наші моління і працю і боротьбу у благословенній розбудові сучасної, християнської української самостійної соборної держави, як заповів Син Божий Ісус Христос у Своїй Святій Євангелії.

Високопреосвященні Архиєпископи і Єпископи! Всечесніші отці та всі душпастирі! Дорогі брати і сестри у християнській вірі! Ми сердечно вітаємо всіх вас із Різдвом Христовим та Новим християнським 1996 Роком і бажаємо вам якнайкращого здоров'я, успіхів і перемоги в Об'єднаному єдиновірії відродити і розбудувати воістинно Святу Апостольську Українську Автокефальну Православну Церкву Всенародної Соборноправности, яка була відроджена під первоієрархічним душпастирським проводом святого православного просвітителя священномученика Митрополита Києва і всієї України — Митрополита Василя Київського (Липківського), в Києві, в катедрі святої Софії, на Першому соборі УАПЦ(С) 1921 року.

При цьому ми зазначуємо, що Митрополита Василя Київського було канонізовано на Сьомому соборі Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної), в катедрі святого Апостола Андрія Первозванного в Дітройті, Мишиґен, 24 грудня 1981 Божого Року. І процес канонізації, а також про нього і Служба Божа є надруковані у нашому журналі „Місія Православної України", ч. 1, за травень-червень-липень 1988 року, у Тисячоліття Християнської України.

Прозріймо Божу Істину, звернувшися чесно, кожна віруюча душа до своєї власної православної совісти: чи створені українські Уряди, які є підпорядковані зверху чужим і ворожим країнам і державам, можуть створити і розбудувати волелюбну українську незалежну державу? Звичайно, всі знають, що ніколи!.. А тим страшніший, злочинний гріх перед Богом і перед власною совістю, коли Божа совість, сумління і сповідь віддані на контролю ворогам християнської суверенної України зверху. І тут для всіх є очевидне віроломство і зрада перед Богом і перед православною українською нацією. Відкрита і свідома віроломна зрада і трагедія для християнської української незалежної держави, що маємо нині, але ще страшніше буде у майбутньому.

І немає іншого спасіння для православної української нації, для всіх на світі живучих, як тільки виходити на київську дорогу — об'єднатися всім в Українській Автокефальній Православній Церкві Всенародної Соборноправности, в якій воістинно є зверхній, ієрархічний, душпастирський провід у православній українській нації, що з Божою вірою і любов'ю, мудрістю і волею, що виборює і розбудовує волелюбну і Боголюбну християнську православну українську самостійну соборну державу, на славу Бога і для благословенного життя людства.

(Закінчення на стор. 9)

„ЙОМУ НАЛЕЖИТЬ СЛАВА, ЧЕСТЬ І ПОКЛОНІННЯ НА ВІКИ ВІЧНІ"

РІЗДВЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА, ПРЕПОДОБНОГО ЧЕРНЕЦТВА І БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА Й КАНАДІ

Христос Рождається! Славіте Його!

„З нами Бог, розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог!" (Ісаїя 7:14)

Прихід Ісуса Христа був пророкований віками, перехід зі Старого до Нового Завіту — від народження Авраама в 1015 р.; 1032 р. від виходу ізраїльтян з Єгипту, від інтронізування Давида, пророка й царя; пророкування Даниїла, що 60-ий тиждень; від 42-го володіння Цезаря Авґустуса; в 38 році володіння Ірода, коли він здобув жезл Юди; і як було пророковане Яковом, патріярхом, що коли прийде на світ Месія, тоді ввесь світ буде в мирі. Це був задовольняючий час Отця Бога, щоб вислати Єдинородного Свого Предвічного Сина, Бога Слово на землю для спасіння людства, щоб став Чоловіком та вчив нас Божеської любови, щоб перетерпіти знущання і смерть і воскреснути з мертвих за наше спасіння.

У той час Спаситель Ісус Христос народився у бідній ясkині у Вифлеємі Юдейському, і ніхто не знав про це — тільки Його Мати, Пресвята Діва Марія і Йосиф Обручник.

Ніхто ніколи не чув про це чудо, що було найбільшим чудом на землі, лише кілька пастухів, що їм було сповіщено ангелами, які співали Славу Йому: „Слава Богові на небі і на землі спокій, над людьми Боже змилування!"

Тоді мудреці зі Сходу подорожували, а вела їх зоря, яка показувала їм шлях. Вони знайшли дорогу до Божественного Дитяти, щоб поклонитися Йому, та відкрили дорогоцінні дари: золото, миро і ладан. Богові, що втілений, став немовлятком, що став покірливий і став людиною, щоб стати одним з нас, щоб ми також стали Божественні, це Той, що виростав між нами, ходив, творив чуда, учив нас жити правдивим життям Божої волі та перевів нас від загибелі до вічного спасіння, він так полюбив світ, людство, що навіть віддав своє життя з любови до нас; Йому належить слава, честь і поклоніння на віки вічні.

Ірод, переляканий, що втратить своє панування — престол володаря, — повбивав усіх дітей чоловічої статі до двох років життя у своєму царстві — Юдеї, цим самим він переслідував Христа, тим самим він хотів убити Царя над царями — Спасителя і Месію.

Від того часу Іроди світу переслідують Христа, вбиваючи вірних, нищенням святинь, ікон та книг.

Ця доля не минула і нашу батьківщину Україну, де ця іродова ненависть панувала 70 років. Наш Господь Ісус Христос чудесними діями переміг і перемагає володіння сатани, і люди горнуться до Його святинь, щоб скласти подяку за їхнє визволення, що вирвались з кігтів сатани та повертаються на шлях Христової науки, на дорогу до спасіння і вічного життя.

Це чудо втілення Сина Божого повторюється кожного року на землі. Ці переслідувані горнуться до святинь, щоб привітати новонародженого Спасителя, переможця над заподіяним злом. Це Різдво Христове Дитяти Божого — приносить надії визволення і любови до Бога і усіх ближніх. Нехай це Різдво буде проголошене між всіма народами світу, щоб увійшли в нове життя. Щоб Його царство настало на землі та існувало во віки!

Ваш Богомолець
† Єпископ **Всеволод**

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.
Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Пам'ять і надія

В одного поета є глибокий і дуже сумний вірш про те, що наше життя — це тільки пам'ять. Мовляв, усе минає — як хвилина, так і рік, як добре, так і зле, залишаючи по собі тільки згадку. Але хіба це так? Швидше навпаки: пам'ять — це життя. Оглядаючись, ми повертаємо собі з минулого не голий факт, не зовнішню конструкцію події, а стан — пережите колись хвилювання, зворушення, сльози. Тобто те, що минуло, насправді є непроминальним, вічним.

Хіба то не диво — іти зимовим Чикаґо чи нюйоркською Другою авеню і враз опинитися в дитинстві, в Україні, серед звуків, кольорів і запахів Свят-вечора? Не просто згадати, не просто побачити в уяві сільського хлопчика у татовій кучмі і в кожушку з довгими, „на виріст" рукавами, ні — знову бути тим хлопчиком!

Неправда, нібито ми походимо з маленьких сіл, з невеличких осель під солом'яною стріхою, і неправда, що ми зі своїх сьогоднішніх становищ дивимося у минуле згори вниз. Ми походимо зі самої серцевини Всесвіту! Світ наших татів, коли вони вносили до сіней дідухи, і наших мамів, коли вони стелили поверх отави обруси та ставили на столи дванадцять пісних страв, обіймав землю і небо, зливався з безмежжям.

Якби українці не мали ніякого іншого звичаю, крім Свят-вечірнього, то одного його було б досить, щоб народ наш став таким, яким він є — м'яким, перечуленим, співчутливим до всього живого, мудрим тією чистою дитинною мудрістю, для котрої цілком природною є віра у таємницю, у незбагненний, але прекрасний сенс усього сущого — від людини до бджілки, до останньої травинки в полі.

Чому, наприклад, саме дванадцять страв, а не одинадцять і не тринадцять? Бо сонечко, сповнюючи землю життям, оббігає її протягом року дванадцять разів і кожен місяць заслуговує святкової гостини. І Христос мав дванадцять апостолів!

А чому страви пісні? Вони не пісні, вони — живі, даровані живою землею і живим сонцем, живим космосом. У Свят-вечір приносять небесам безкровну, духовну жертву. Все, що вродили поле, город, сад, все рослинне царство стає Святою Вечерею — вечерею святої вдячности Богові. Так і кажуть: на столі має стояти „все, що Бог уродив".

Різдво в українській родині — то, мабуть, найбільш сакральний, містичний звичай. День перед Свят-вечором буквально змінює людей. Вони мало говорять, а коли вживають якесь слово, то тихо і лагідно, від ранку до самої вечері нічого не їдять, не п'ють і, звичайно ж, не курять. За ті денні години в хаті витворюється атмосфера не лише зовнішньої, але також особливої духової чистоти, готовости до чогось надзвичайного: разом з усіма за столом будуть присутні давно померлі діди-прадіди.

Різдво — улюблене свято українських дітей. Вони користуються традиційними привілеями — носити дідуньові та бабуні „вечерю". Дітям також належить право колядувати у 1-ий день Різдва. А коляди — це осібний величезний світ емоцій. Хто хоч раз у дитинстві ходив у гурті зі звіздою від хати до хати, провалюючись по коліна у сніг, і співав „Нова радість стала", без диригента пристосовуючи свій щирий голос до голосів ангелів на небі, хто потім у червону від морозу долоньку діставав копійку або горіха, або яблуко, або калачика, той уже ніколи, до кінця життя, не перестане бути українцем, сином свого народу.

Маємо на увазі не лише українське село. Самозрозуміло, селянська праця — то завжди співпраця з природою, з чотирма порами року, з Богом, але раніше, ще до совєтів, до безбожної спролетаризованости, українські міста перебували у тісному зв'язку з селами і свята приносили радість для всіх. Тепер, коли Україна вільна, коли можна безборонно продовжувати найкращі традиції, нація неодмінно одужає, відновить втрачену рівновагу між духом і тілом, селом і містом, і народ наш вийде на той рівень існування, де його чекає вічна нова радість Різдва Христового.

Віншуючи дорогій Україні та українцям в усьому світі з нагоди любого нашій національній душі свята, закликаємо їх сісти родинно, соборно за спільний стіл. Навіть якщо серед нас уже є не лише християни. Різдво — це універсальне свято, свято не конфесії, а нашої внутрішньої релігійности, стан душі і духу, спрямований до Єдиного Бога, Творця неба і землі.

Микола Руденко

ЩО НЕСЕ НОВИЙ РІК?

I

Збігають останні години 1995 року. Світ вдивляється в його змарніле обличчя, оцінюючи нещодавні звершення — добрі й люті, криваві й шляхетні. Яких було більше? Так чи так, але це був іще один рік у новітній історії України — в тій історії, що розпочалась після багатовікового поневолення. Чотири роки вистояла Україна, покотився п'ятий — отже вона є, вона існує! І сам оцей факт, наперекір усім прикрощам, недоладностям, ба навіть корумпованості чиновників і розгулові кримінальних елементів, є великим щастям української нації, бо вона, незалежна Україна, уже є світова дійсність, а не лише зваблива мрія, за яку відважні юнаки віддавали життя.

Навіть те, що ми сьогодні, розгубивши евфорію, ґрунтовно обговорюємо наші невдачі й помилки (часом аж надто тяжкі!), свідчить, що Україна вже вистояла, уже дивиться у своє майбутнє хазяйновитим оком, приміряючи на свої плечі третє тисячоліття.

То, може, й розпочнемо з обговорення чергової невдачі, котра багато кого засмутила — ось бач, не поталанило нам наприкінці 1995 року зустрітися з довгожданою гривнею. Президент відсунув її кудись у новий рік, бо не визріла для неї наша економіка. І все ж купонокарбованець стоїть непохитно біля 180,000 за доляр. Стоїть уже давно, інколи навіть доляр проти нього падає. Це він, героїчний купон, прокладає дорогу гривні через джунґлі інфляції.

Може, ще пошукаємо невдач? Тепер це дуже модно. Та й знаходити їх аж надто легко — привчилися ми не відвертатися від них, то вони самі впадають в око. Колгоспи розвалюються — це раз, підручників з географії немає — це два...

— Стривайте, — кажу я. — Хіба не можна покищо вчитися зі старих? Адже ж поверхня землі за чотири роки не дуже змінилася.

— І старих немає, — хитрувато мружить очі викладач географії.

— Куди ж вони поділися?

— Їх і не було ніколи. Бо держави такої не існувало — Україна. Був Совєтський Союз...

Дивуюся сам собі: таки ж правда. Як я про це не подумав? І так усюди, куди б не поглянув. У нову хату ввійшли і все заново належить починати — буквально з ложки-миски. Та якби ж то справді в нову — було б набагато легше. Дісталася нам концтабірна зона, яку належить перетворити на вогнище сучасної цивілізації.

1-го грудня не святкували, хоч було що святкувати: минуло чотири роки, як український народ майже одностайно проголосував за незалежну Україну: 92% „за"! Мало хто сподівався на таку одностайність. Сьогодні не були б такі одностайні: з'явилися етнічні й конфесійні незгоди, багато міських пенсіонерів упало в безпросвітні злидні. Важко, дуже важко будувати нову державу там, де вчора була колонія. Дехто з демократів подавав пропозицію: святкувати цей день як День Єдности. Гадаю, ідея добра: нам треба викувати державу й націю, а цю працю належить починати з єдности.

Грудень був місяцем довиборів Верховної Ради. Сумна то була картина: переважна більшість людности зіґнорувала цю надзвичайно важливу для держави подію: із 45 округ вибори відбулися лише в 16. У всіх інших люди просто не прийшли на виборчі дільниці. Це свідчить, що Верховна Рада не стала народним форумом — вона чужа народові нашому. І водночас це є свідченням незрілости українського електорату. Люди не розуміють ось чого: є два види зброї — виборчий бюлетень або рушниця. Якщо бюлетень все ще лишається тільки нікчемним папірцем, а не зброєю народу — до демократії нам дуже далеко.

Особливо гірко ось що: комуністи спритно користуються байдужістю народу, легко проводять своїх кандидатів до Верховної Ради, відтак останні гальмують реформи — і це потім кидає мільйони людей у лихі злидні. Я з болем спостерігаю ганебну роботу цього конвейєра компартійної демагогії, дивуюся з наївности виборців, тяжкої неосвічености й байдужости: мовляв, якось без мене обійдеться. Воістину, причина нашого лиха в самих нас.

Щоправда, коли думаєш про грудневі вибори до Державної думи РФ, то бачиш: наш віками бездержавний народ стоїть вище від російського, який давним-давно є народом державним. Що не кажіть, а до Жириновського в нас не дійшло. То вже, даруйте, таке болото бездуховости та безінтелектуальности, що соромно на це дивитися. На жаль, це не просто комедія — Жириновський обіцяє перетворити Україну на одну з російських губерній. Жартом це ніяк не назовеш. І ось питання: хіба є в нас ґарантія, що він не сяде в президентське крісло?

Нерідко приходять думки про деформацію народної психіки в часи совєтської влади, про свідому люмпенізацію народу — особливо в Росії. Що ж там діється, в мізках отих з дозволу сказати громадян, які все ще так багато голосів віддають за Жириновського? Адже ж усім нібито ясно: ця особа не витримує жодної мірки навіть для середньовіччя, не кажучи про сучасне суспільство. І де їхні очі, коли вони голосують за комуністів? Куди поділася їхня пам'ять і розум їхній?

За ввесь час совєтської влади було два періоди, коли людям жилося порівняно не зле — це НЕП і брежнєвський період. НЕП швидко був ліквідований Сталіном, який натомість розпочав колективізацію. А Брежнєв сам розкошував і народ розбещував за рахунок тотального розпродажу природних багатств — нафти, ґазу, лісу й золота. Йому поталанило — на його вік вистачило. А вже Ґорбачов побачив: країна котиться в прірву. Народ же чи пам'ятає лише одне: за Брежнєва була дешева ковбаса. А що тоді люди проїдали своє майбутнє (тобто свій день сьогоднішній) — пояснити цим обдуреним і спантеличеним неможливо. Вони хочуть, щоб комуністи негайно перенесли їх у „світле" минуле, коли можна було паразитувати на природних багатствах плянети. Вони не розуміють, що таке повторитися не може — і тому голосують за комуністів. Гірко, дуже гірко!..

Буквально перед новим роком Президент, Уряд і керівництво Верховної Ради провели широку нараду діячів адміністрації та аґропромислового комплексу з приводу докорінної реформи останнього. Йшлося про те, що колгоспна система себе вичерпала, що належить якомога швидше переходити на приватно-фермерське господарювання. І знов те саме: комуністи безбожно вперлися, їх не зрушити. Хоч з гармат пали по парляменту, як це робив Єльцин. Але той же Єльцин і довів, що танкова „демократія" не дає добрих наслідків: у російських селах справа стоїть не ліпше — навіть гірше.

Отож коли думаєш про економічну перспективу бодай на одне десятиліття, то вона, ця перспектива, виглядає, можна сказати, біологічно: повинно відмерти старе покоління, визріти нове — і воно вже введе Україну в коло розвинених держав світу.

(Закінчення буде)

Ігор Старосольський

Свят-вечір у Норільську

Друкуємо уривок зі спогадів Ігоря Старосольського, які мають вийти окремим виданням. Ігор Старосольський був на засланні в Казахстані (1940-1943), в Трудармії в тайзі (1943-1946). До Львова повернувся в 1946 році. У 1950 році знову заарештований і засуджений на 10 років. Звільнений з ув'язнення у 1956 році, повернувся до Львова, де працював у Майстерні Реставрації Пам'ятників Архітектури.

Настав 1955 рік, а там і Різдво. На Новий Рік (чи, може, вже на Маланку?) хлопці сіяли овес по всіх бараках та секціях. А овес якось діставали. Ним в часі короткого літа в Норільську засівали зелені смужки на вулицях. Овес виростав на яких 20 см, але було зелено!

А на Різдво мене заздалегідь запросив Влодко Комарницький до гурту. Але 6-го січня 1955 року я вже подумав, що про мене забули, бо ні слуху, ні духу, та й викарабкався на свою „верхатуру" спати. Та з'явився Влодко, стягнув мене за ногу з нар, я взяв те, що заготовив (у „ларку" купив якесь „печення, варення" чи джем) та й пішов.

Свят-вечір справляли в пустому бараці (мав там бути ремонт), на самій горі табору. Було повно народу. Посередині стояв довгий, складений з малих, стіл, здається (вже не пам'ятаю) накритий якимись паперами чи газетами, а на ньому повно таких приносів, як мій, але головне — пляшки з горілкою. Їх, здається, приносили на шахту „вольняшки" з міста і потім хлопці перекидали через огорожу в табір — у сніг. Бож на брамі завжди був „шмон". Хлопці вже, мабуть, злегка потягнули. Гамір, говорять всі рівночасно. Підносять „тости" і бажають собі „всього-всього"!

Ми, очевидно, посідали, а я в центрі довгої сторони стола. За мною на нарах ще були якісь казахи. Хлопці і їх пригостили.

А потім я встав. Так зразу все затихло, що я аж збентежився. Свою „речуху" добре пам'ятаю, бо хлопці плакали і я собі пригадував, аналізував і повторював, щоби зрозуміти причину. А говорив я так:

„Дорогі друзі! Сьогодні свято, велике свято! Свято Різдва Христового і рівночасно Свято Родини! І тепер, коли ми тут з вами зібралися, там, десь далеко, за тундрою, за тайгою, за степами і горами, за ріками, за морями, наші рідні сідають до святкового столу. В куті „дідух", на підлозі сіно, на столі, під обрусом, сіно, а там свічки та 12 святкових страв. От сидять вони кругом стола: діди і батьки, і сестри, і брати, і дружина, і діти, а одне місце вільне! Це наше з вами місце! От сидять вони, Господа хвалят, а над ними зоря стає; зоря ясна, тепла, рожева, весела зоря Вифлеємська!

І над нами зоря встає! Та вона холодна, моторошна! А так, свято нині, ще й родинне!

Сам я галичанин — львівський, а от справа біля мене сидить наш рідний брат-волиняк, що його ще до війни відділяв від нас проклятий Сокальський кордон; а зліва наш рідний брат з-над Дніпра Славутича, син тієї землі, до якої линули думки та горнулися серця наші і батьків наших, і дідів. А там бачу соняшне Закарпаття та й Зелена Буковина, та Кубань козацька! Всі ми разом! Чи ж може бути краща родина! Одна у нас мати, одна доля, одне горе і перед нами, дасть Бог, — одне щастя, велика-превелика радість! Христос Родився!"

Мій волиняк, якого батько загинув в тім же бою, в якому його поранено, плакав „дрібними сльозами", а інші були явно зворушені. А я був радий, що на мене „найшло" власне так.

Товариство гуло, хтось пробував колядувати, але якось не йшло... Потім мені сказали, що згодом колядували.

А мені раненько в шахту! Я пішов.

Арсен Турцевич,
Швеція

СВЯТ-ВЕЧІР У КАМЕРІ Ч. 52

(Спомин)

III

Кількахвилинне перебування у прекрасному царстві спогадів-мрій раптом обірвалося і я відчув, що втрачаю духову рівновагу. В душі моїй зростав безсилий бунт проти всього того, що трапилося зі мною. Це ж був перший Свят-вечір, перше Різдво Христове в моєму житті, що я зустрічав у таких обставинах, далеко від своєї рідної Волині, від свого дому, без своїх рідних. І, як ніколи раніше, опанувала мене величезна туга за втраченою свободою, за волею. Мене коштувало великих зусиль, щоб взяти себе в руки. Щоб змінити хід думок, я почав крадькома обсервувати обличчя моїх друзів, які доспівували „Бог предвічний" (я особисто не співав, бо не маю майже ніяких здібностей до співу).

Багато з нас — це були загартовані бойовики ОУН, які вже мали за собою пройдений шлях боротьби за наші національні ідеали під польською займанщиною, а опісля під московсько-большевицькою. Багато зазнали вже „розкошів" польських і московських тюрем. Не одному, можливо, не раз смерть заглядала у вічі. Їхні поважні обличчя зраджували непохитну рішучість і завзятість. Але придивившись пильніше, можна було водночас знайти й інші вирази лиця, ніби непомітні на перший погляд — більш тужливі, ніжніші. Я думаю, отже, що й мої друзі в цей Свят-вечір на Монтелюпіх мали подібні спогади й переживання, як і я, лише, може, не такі інтенсивні. Закінчивши спів, ми почали вечеряти, стиха розмовляючи між собою.

Аж ось раптом відчинилися двері нашої камери, і в них з'явилася постать самого начальника тюрми оберштурмбанфюрера Шмідта. Ми встигли лише зірватися на ноги. Вискочити з-за столу на середину камери й стати в два ряди, на струнко, як це вимагалося при появі будь-кого з в'язничної сторожі, ми вже не мали часу.

Звичайно, в інші рази ми по різних звуках, що доходили через „вовчок" до нас усередину, заздалегідь знали, що хтось наближається до наших дверей. І коли відчинялися двері, ми майже завжди стояли вже на струнко й старший камери, місце якого було збоку перед нами, крикнувши „Achtung!" („струнко"), здавав стражникові коротенький рапорт про стан камери.

Але як підійшов начальник в'язниці — ніхто з нас не чув. Мабуть, спеціяльно тихо йшов, не вистукуючи чобітьми, як це було звичкою інших. І ось дивились ми на нього з острахом і зі збентеженням. Ми думали, що він з брутальністю, притаманною ґестапівцям, смикне за обрус, перекине нам усе та й ще почне відтак в люті „частувати" своїми п'ястуками, принаймні тих, що були найближче до нього, бо все, що він тут побачив і почув — і накритий стіл, і спів, і не тюремний настрій серед в'язнів — суперечило, безумовно, реґляментові тюрми.

Та сталося так, як ми цього не могли сподіватися! Коли друг Волошин після кількасекундної розгублености, цілковито оцінивши ситуацію, як старший камери, звернувся до начальника з рапортом, оберштурмбанфюрер сказав лише коротко: „Weiter machen, weiter machen", що означало „продовжуйте, продовжуйте".

Ми всі з помітним полегшенням знову сіли на свої місця за столом.

Під час мельдування друг Ростислав успів на скоро поінформувати непрошеного гостя про наше українське Різдво та про те, що ми приготовились зустріти це велике свято, хоч і в тюремних обставинах.

З дальшої розмови між ними виявилося, що начальник, шукаючи якогось вартового на коридорі, де знаходилася наша камера, почув тихий мелодійний спів. Цей спів йому дуже сподобався, як сказав сам, і він хотів знати, в якій камері так гарно співають. Не було жодних труднощів ствердити, що це камера ч. 52, звідки лилася ця урочисто-святкова мелодія. Так оберштурмбанфюрер потрапив до нас на Свят-вечір. В інших випадках він майже ніколи не ходив по камерах.

Виявляється, що справді мелодійність і задушевність нашої української коляди зробила велике враження на ґестапівського функціонера, що зм'якшила його закам'яніле серце. І він не тільки не покарав нас за порушення тюремних правил, але ще й дозволив продовжувати святкування. Стоячи ввесь час у дверях, спершись спиною на одвірок, начальник попросив нас ще щось заколядувати. Ми заспівали тим разом трохи голосніше „Нова радість стала". Він уважно вислухав наш спів і коли ми скінчили, сказав: „Gute Nacht" („добраніч"). Висказані ним ці слова таким спокійним тоном були очевидним доказом, що різдвяна мелодія наших колядок таки вплинула позитивно навіть і на ґестапівця, що вважав нас не інакше як за „унтерменшів", людей нижчої раси.

Відходячи, він кивнув рукою на мене та на Сергія Іллюка, щоб йшли за ним. Ми всі оторопіли, бо не знали, що це має означати. Ґестапівцям, як і енкаведистам, довіряти не можна було. Як в цих, так і в тих часто-густо стриманість і ввічливість до в'язнів перепліталися зі звірячою жорстокістю й садизмом. Однак тим разом лиха ніякого не сталося. Ми пройшли половину коридору, йдучи ввесь час два кроки позаду начальника, пізніше повернули вправо, зійшли три чотири східці вниз і вийшли надвір, на тюремне подвір'я.

Сніг вже не падав і „брав" невеликий морозець. Хмари проріділи й, придивившись уважно до темного неба, можна було вгледіти навіть як де-не-де з-поза хмар пробивалися зорі. Воістину наближалися свята й тиха різдвяна ніч!

Оберштурмбанфюрер попрямував відтак вліво, в напрямку муру, очевидно, що ми йшли за ним. В одному місці він зупинився й ми побачили там ялинку, що стояла сперта на мур. Надворі темно не було, бо прожектори освітлювали майже все подвір'я навколо тюрми. Ялинку цю день перед тим викинули з якогось приміщення ґестапо. Це було досить високе, струнке й гарне деревце з готовою хрестовиною внизу. Цю ялинку начальник і звелів нам взяти до себе. Друг Сергій та я взяли її за обидва кінці і понесли до нашої камери. Верталися назад тією ж дорогою, якою йшли по ялинку, з нашим же „супутником", що йшов увесь час поперед нас. Впустивши нас у камеру, він лише сказав, що світло для нас не виключатимуть до 12-ої години ночі й зачинив за нами двері на ключ. В інші дні не бувало вже світла о год. 9–9:30 (електричний контакт знаходився в коридорі).

Друзі в камері вже знали про мету нашої незвичайної вечірньої „прогульки", бо бачили нас з деревцем через вікно.

Так понад наші сподівання на Свят-вечір ми мали у себе в камері ще й ялинку. Була вона без прикрас і свічок, але стала для нас набагато милішою від тих оздоблених ялинок, які нам доводилось раніше бачити, бо вона сама по собі, її свіжа зелень стали прикрасою для нас у нашій бідній й суворій в'язничній обстановці.

Ми ще довго сиділи, закінчили свою скромну вечерю, співали різних колядок, читали „Скомороха", гуторили один з одним тощо. Почували себе дещо вільніше, принаймні не потребували боятися, що почують нас на коридорі вартові, бо ж завдяки щасливому збігові обставин мали на святкування нашого Різдва дозвіл від самого начальника тюрми.

Десь коло 12-ої ночі ми полягали спати. На сінниках, накрившись коцом, часто й з головою, ми були знов самі з собою і своїми думками. Не один думав: „Де й в яких обставинах доведеться зустрічати наступні свята. А може вже на волі?" Та доля людська не керується нашими бажаннями чи думками, вона переважно буває зовсім не такою, як ми цього собі бажаємо. І дехто з друзів моїх, з якими я цілий рік перебув у в'язниці на Монтелюпіх, не дочекалися наступного Різдва Христового. Вони загинули замучені в німецькому концентраційному таборі в Авшвіці. Та пам'ять про них не загине, вона завжди зберігатиметься в серцях тих, що знали особисто цих друзів-героїв. Їх багатогранне життя, сповнене рішучою боротьбою за визволення Батьківщини, стане для майбутніх поколінь символом та джерелом надхнення для нових чинів, для нових здвигів.

РАДІСНИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

родині, приятелям, знайомим,
ГОЛОВНОМУ УРЯДОВІ УНСоюзу,
працівникам та всім секретарям Відділів
щиро бажають

МАРТА, ДАРКО, ДОРЯН
і ГАНДЗЯ ЛИСКО

З ПРАЗНИКОМ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
— вітаємо —

наших Приятелів, Членів Головного Уряду
та Урядників Відділів УНСоюзу, і всіх
Співробітників та бажаємо

ВСЬОГО ДОБРА
У НОВОМУ РОЦІ

УЛЯНА і ВОЛОДИМИР
ДЯЧУКИ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО 1996 РОКУ

Пластовим Капелянам Головній Пластовій Раді, Крайовим Пластовим Старшинам Австралії, Аргентини, Бразилії, Великобританії, ЗСА, Канади, Німеччини, Польщі, України, Словаччини

Всім пластункам і пластунам та приятелям Пласту
у всьому світі
— бажає —

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ
вітаємо
РОДИНУ — ПРИЯТЕЛІВ — ЗНАЙОМИХ
по обидвох боках Океану

Ярослава, Зенон і Христя СНИЛИКИ

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року
родині, приятелям і знайомим
— бажають —

ВАРКА, ЯРЕМА ЛЕВ і ЯРЕМА АНДРІЙ
БАЧИНСЬКІ

Ню Йорк, Н. Й.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ
вітаємо щиро
всіх наших Членів та Прихильників
бажаємо їм
Веселих Свят та Щасливого Нового Року
та дякуємо їм за кожночасну підтримку.

ПРЕЗИДІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ
КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

Українська Медично-Харитативна Служба, колишній Український Червоний Хрест на чужині,

з нагоди
Різдва
Христового
та Нового Року

шле найщиріші побажання

веселих свят
та здорового і
щасливого нового
року

високодостойному Президентові української держави, урядам, високопреосвященнішим Владикам і всечеснішому духовенству Українських Церков у вільній Україні та діяспорі, українським науковим установам, Конґресові Вільних Українців, Суспільній Службі Українців Канади враз із відділами, „Самопомочі" враз із відділами, Провидінню, Союзові Українок із відділами, лікарським товариствам, молодечим організаціям, українській пресі, нашим представництвам, станицям, членству УМХС, нашим щедрим жертводавцям, збірщикам та всій українській спільноті в рідному краю та на чужині.

Рада і Управа УМХС

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ, СВЯТИМ ЙОРДАНОМ
і НОВИМ РОКОМ

бажає
ВЕСЕЛИХ СВЯТ

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ
КОМІТЕТ АМЕРИКИ

Вітаємо вільний український народ на Рідних Землях і в діяспорі в ці святкові для України дні та висловлюємо найщиріші побажання щастя і миру в Вашій Господі. Вінщуємо всім добром, всім гаразадом на многая літа.

ХРИСТОС РОДИВСЯ — СЛАВІМ ЙОГО!
СЛАВА УКРАЇНІ!

Ukrainian Congress Committee
of America
203 Second Avenue
New York, NY 10003

Ukrainian National Information Service
of America
214 Massachusetts Ave, NE.
Washington, DC 20002

Веселих Свят
Різдва Христового
і Щасливого Нового Року
членам і всьому громадянству бажає

Управа Товариства Самопоміч
і Клюбу Сеньйорів
в Ню Йорку

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА
ХРИСТОВОГО
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Вельмишановним: Ректорові, Деканам, всім Професорам Студентам УВУ, Меценатам, Добродіям і Жертводавцям на Фундацію Українського Вільного Університету, Духовенству Українських Церков, Установам, Молодечим і Студентським Організаціям та вському Українському Народові

— бажає —

УПРАВА

Фундації Українського Вільного
Університету

UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, INC.

Office address: P.O.Box 1028, New York, N.Y. 10276.
Tel.: (212) 254-1571

Mailing address: 43 St. Mark's PL, New York, N.Y. 10003

ХРИСТОС РОДИВСЯ!
СЛАВІТЕ ЙОГО!

Щирі побажання
Веселих Свят
РІЗДВА
ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ

ієрархам і духовенству українських церков, головному і крайовим пластовим проводам, дирекції і членам Пластової Фундації в Ню Йорку, громадським установам, організаціям та особам, котрі своїми щедрими пожертвами помогли потребуючій молоді перебути серед природи на пластових таборах, членам Ланки Батьків — Пластприяту, батькам пластової молоді, всім виховникам та їх співробітникам, всім пластунам і пластункам нашої станиці та в діяспорі, як рівнож і тим, що в Україні та всьому українському громадянству

— бажає —

Станична Пластова Старшина
Управа Ланки Батьків — Пластприяту
Осередок Праці УПСеніорату і
Осередок Праці УСПластунства
в Ню Йорку

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ!

ЕКЗЕКУТИВА ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО
АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ

бажає
Усім Організаціям, членам ЗУАДК-у, усім добродіям ЗУАДК-у і жертводавцям на харитативну діяльність ЗУАДК-у та усім нашим Братам і Сестрам в ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ

МИРНИХ і РАДІСНИХ СВЯТ

РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
щасливого НОВОГО РОКУ

і поздоровляє
українським традиційним привітом
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

UNITED UKRAINIAN AMERICAN
RELIEF COMMITTEE, INC.

1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111
Tel. (215) 728-1630 • FAX (215) 728-1631

Христос Родився.

Славіте!

Шановному Професорові
М. Семчишинові, колишнім Учням
та всім Зальцбуржанам

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —

КОМІТЕТ
ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Наступний З'їзд відбудеться
у вересні, 1997 р. на Союзівці

З РІЗДВОМ
ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ
РОКОМ!

Щиро вітаємо всіх наших ВШановних Гостей, Симпатиків і Приятелів. Сердечно дякуємо їм за їхню прихильність, підтримку та відвідування нашої Оселі.
Всім Працівникам Союзівки, Членам і Урядникам Українського Народного Союзу, бажаємо усього добра, щастя, здоров'я та найкращих успіхів у Новому Році!

ХРИСТОС
РОДИВСЯ!

УПРАВА СОЮЗІВКИ

ЯРОСЛАВ І МАРІЯ ВИЖНИЦЬКІ з дітьми
— бажають —
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО,
зокрема: здоров'я і погоди духа
у 1996 році.

Гантер, Н. Й.

СХІДНЬО-ЕВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ім. В'ЯЧЕСЛАВА ЛИПИНСЬКОГО
вітає
членів, співробітників, жертводавців, прихильників у діяспорі і в Україні

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і щиро бажає
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Управа СЕДІ
469 Flamingo St.
Philadelphia, PA 19128

З Різдвом Христовим і з Новим Роком!

„Самопоміч" (Н. Дж.)
Федеральна Кредитова Кооператива
і
Організація Українців-Американців „**Самопоміч**" Відділ в Пассейку
щиро вітають своїх членів та цілу українсько-американську громаду із святом РІЗДВА ХРИСТОВОГО

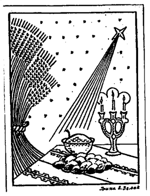
SELF RELIANCE (NJ) FEDERAL CREDIT UNION

ГОЛОВНЕ БЮРО:
851 Allwood Road
Clifton, N. J. 07012
(201) 471-0700
Fax: (201) 471-4506

ФІЛІЇ:
229 Hope Avenue
Passaic, N.J. 07055
(201) 473-5965
Fax: (201) 473-5759

730 Route 10 West
Whippany, N. J. 07981
(201) 560-9585
Fax: (201) 560-9590

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТІВКА в НЮ ЙОРКУ

— вітає —
всіх Членів, Симпатиків, та всю Українську Громаду

зі СВІТЛИМ СВЯТОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВИМ РОКОМ
— та бажає Їм —
МИРУ, РАДОСТИ, ЩАСТЯ і ЗДОРОВ'Я

ДИРЕКЦІЯ КРЕДИТІВКИ

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ В НЮ ЙОРКУ:
215 E. 2nd Ave., New York, N.Y.10003
Tel.: (212) 533-2980

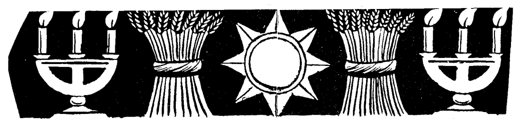
ФІЛІЯ:
35 Main St. So. Bound Brook, N.J. 08880
Tel.: (908) 469-9085

Понад Хмари в Україну!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —

Diaspora
ENTERPRISES, INC.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
членам, прихильникам і всій українській громаді

Управа
Федеральної Кредитової Кооперативи
„САМОПОМІЧ"
у Ню Йорку

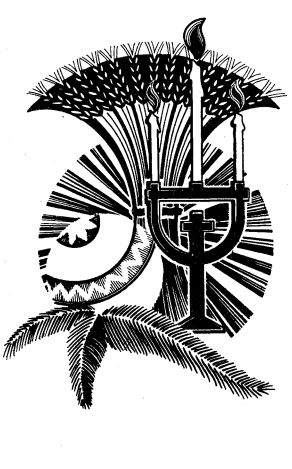
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003
(212) 473-7310

231 Main Street
Kerhonkson, N.Y. 12446
(914) 626-2938

УКРАЇНСЬКА
СВІТОВА КООПЕРАТИВНА РАДА

з нагоди
Величних Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
щиро вітає

ХРИСТОС

Ієрархії Українських церков, проводи всіх українських організацій: політичних, культурно-освітніх, ветеранських, професійних, жіночих, молодечих і харитативних, зокрема проводи та членство українських кооператив у діяспорі і в Україні.

Христос Рождається — Славім Його!

РОДИВСЯ

ЗА УКРАЇНСЬКУ СВІТОВУ КООПЕРАТИВНУ РАДУ:

ДМИТРО ГРИГОРЧУК — президент
РОМАН БІГУН — секретар

ЗА КРАЙОВІ РАДИ:

Америка
МИРОН БАБ'ЮК — голова

Канада
ПЕТРО МИКУЛЯК —голова

Австралія
МИРОСЛАВ БОЛЮХ — голова

Україна
ПЕТРО КОЗИНЕЦЬ — голова

З Різдвом Христовим та Новим Роком
РІДНІ, ДРУЗЯМ та ЗНАЙОМИМ
Веселих Свят
та кріпкого здоров'я в 1996 р.
— щиро бажають —
ХРИСТЯ і ЮРІЙ НАВРОЦЬКІ

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ та НОВИМ РОКОМ
багато щастя, здоров'я і всего добра
родині, приятелям і знайомим
бажають
РОМАН БРЕХУН і
ОЛЕНА ГЕНТІШ-БРЕХУН

РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ,
ГОСТЯМ
ВАКАЦІЙНОЇ ОСЕЛІ
та ЗНАЙОМИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажають —
НИКИФОРЯКИ
ГАНТЕР ДІТРОЙТ

З Різдвом Христовим і Новим Роком
РІДНИХ, ПРИЯТЕЛІВ і ЗНАЙОМИХ
щиро вітають
Мирослава Мирошниченко
і
Галина, Любомир Кузьми

Христос Рождається!
УКРАЇНСЬКА ШКІЛЬНА РАДА
— вітає —
З Різдвом Христовим
та Новим 1996 роком
ієрархів та духовенство Українських Церков, наші шкільні, молодечі та громадські організації та весь Український Народ на Рідних Землях та на поселеннях!

Радісних Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року!
Рідні, Приятелям та Знайомим
— бажають —
д-р МАРКО і д-р ЛЮДМИЛА
ОЛЕСНИЦЬКІ
з донями НАТАЛКОЮ і ЄВГЕНІЄЮ
та сином БОГДАНОМ
з дружиною ГАНУСЕЮ

Вельмишановним членам і всій українській громаді
ЩИРІ ПОБАЖАННЯ
Радісних Свят
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і щасливого
НОВОГО РОКУ
пересилає
Федеральна Кредитова Кооператива
„САМОПОМІЧ"
у Нюарку, Н. Дж.
734 Sandford Avenue, Newark, N.J. 07106
Tel.: (201) 373-7839, Fax: (201) 373-8812

Веселих Свят
та Щасливого Нового Року
Рідні, Приятелям та Знайомим
бажають
АННА і СТЕФАН МАКУХ
та БОГДАННА МАКУХ

Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
бажають
РОМАН і СТЕФАН ЛЮТАКИ, власники
HOLIDAY LOUNGE
COCKTAILS and DINNER
75 St. Mark's Pl. (8th St.)
SP 7-9637 New York City

Клієнтелі, Українським і Ветеранським Організаціям
Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року!
бажає
Йосиф Купчак
з родиною
власник
JOSEPH MEAT MARKET
437 Smith Street, Perth Amboy, N.J. Tel.: (908) 442-4660

З Різдвом Христовим,
Святим Йорданом
і Новим Роком
поздоровляє
ВСІХ ВШ. ПОКУПЦІВ, ПРИЯТЕЛІВ та ЗНАЙОМИХ
АРКА в НЮ ЙОРКУ
26 First Avenue, New York, N.Y. 10009. Tel.: (212) 473-3550
Між Першою і Другою вулицями

Веселих Свят Різдва Христового
та
Щасливого Нового Року!
ВШ Клієнтам, Друзям та Знайомим
— бажають —
ВІРА ШУМЕЙКО
та ПРАЦІВНИКИ
УКРАЇНСЬКОЇ ПОДОРОЖНЬОЇ АҐЕНЦІЇ
KTI
KOBASNIUK TRAVEL INC. ЗАСНОВАНА 1920 р.
157 Second Avenue ✣ New York, N.Y. 10003 ✣ 212-254-8779
800-535-5587

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року
— бажає —
УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ
ЛИТВИН — ЛИТВИН
УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave. (corner Stanley Terr.), Union, N.J. 07083
(908) 964-4222

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —
Петро ЯРЕМА
Louis J. Nigro — director
Родина Дмитрик
Funeral Home
129 EAST 7th STREET — NEW YORK, N.Y.
(Between 1st & Ave. "A")
ORegon 4-2568
МОДЕРНІ ОХОЛОДЖУВАНІ КАПЛИЦІ

VISNYK

З Різдвом Христовим та Новим 1996 Роком

ВІТАЄ

ВСІХ СВОЇХ КЛІЄНТІВ, ПРИЯТЕЛІВ, ЗНАЙОМИХ, РОДИНУ, ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД ТА ВСІХ СВОЇХ ПРЕДСТАВНИКІВ

МІСТ
УКРАЇНСЬКА ФІРМА

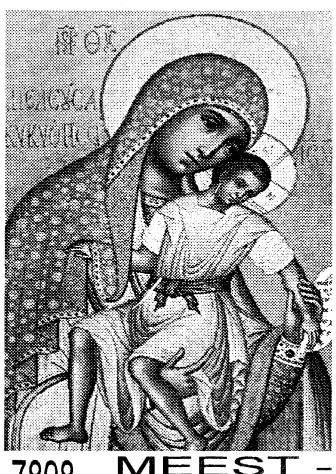
ПОНАД 200 ВИДІВ ТОВАРІВ ТА ПОСЛУГ

Пачки кораблем та літаком

Харчі з каталогу

Гроші до рук адресата

Авта, трактори, техніка

ПОБУТОВА ТЕХНІКА ТА ЕЛЕКТРОНІКА

Побутова техніка:
морозильні камери
холодильники
пральні машини
швейні машини
пилососи
газові та електричні кухонні плити

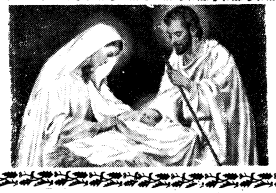
Електроніка:
відео камери
телевізори
магнітофони
відео та авдіо касети
кавоварки
сушарки та валки до кручення волосся

Інші послуги

Обслуга подорожуючих до України туристів та бізнесменів:
квитки на всі авіалінії, транспортація, рент авт, готелі, апартаменти, перекладачі та інше

Трастові та юридичні послуги в Україні

1-800-288-9949 Fax (908) 925-7898
MEEST - AMERICA Inc.
817 PENNSYLVANIA Ave., LINDEN, NJ 07036

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ ***Веселих Свят та Щасливого Нового Року***
Родині, Покупцям, Знайомим
бажають
Юліян і Марія Бачинські
139 – 2nd Avenue
(Між 8 і 9 вул.)
NEW YORK CITY
власники **EAST VILLAGE MEAT MARKET, INC.** **Tel.: CA 8-5590**

З Різдвом Христовим і Новим Роком!

СЛАВА НА НЕБІ БОГОВІ А НА ЗЕМЛІ МИР

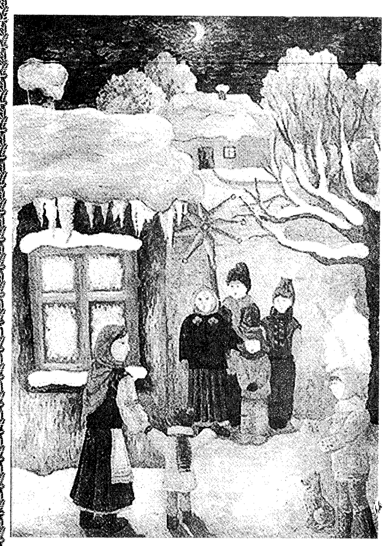
СВЯТОЧНІ КАРТКИ З УКРАЇНИ

Мистець Сашко Ветчінкін, Україна.

Мистець Віктор Дацюк, Львів.

Львівська дитяча художня школа ім. О. Новаківського, В-во „ЗНЦ" НАН України.

УКРАЇНЦІ АДЕЛАЙДИ ВІТАЛИ О. БАТУШИНСЬКУ З ОДЕСИ

Незалежно від нашого найдальшого географічного положення, наша українська громада в Аделайді, Південна Австралія, має завжди можливість вітати визначних гостей з України. Вони в більшості здивовані нашим громадським життям з його завзятістю, його надбаннями та нашою українською живучістю.

Цим разом ми мали нагоду зустрінути в нас гостю з півдня України — директорку Одеської Державної Наукової Бібліотеки Ольгу Батушинську, яка прибувши до Сіднею, окрім своєї наукової місії від першого дня почала ознайомлюватися та вивчати буття українців в Австралії.

Цього року розпочався спільний науково-дослідчий трирічний проєкт між Фундацією Українознавчих Студій Австралії, Стейтовою бібліотекою Нової Південної Валії та науковою бібліотекою Одеси в Україні. В рамках цього проєкту на стажування в Стейтовій бібліотеці Нової Південної Валії прибула в Австралію наша гостя.

У п'ятницю, 15-го грудня 1995 року ми мали першу зустріч з визначною гостею під час спільної вечері членів Управи УГПА в одному з місцевих готелів. В неділю, 17-го грудня, на запрошення Союзу Українок ми чули її першу доповідь під час зустрічі з нашими союзянками і гостями, яка відбулася в світлиці Музею СУПА. Цікаво і легко оповідала вона про її активність в Одесі, про життя в Одесі під сучасну пору та про її позитивні враження, які вона відчувала і відчуває посеред українських громад в Австралії. Кількакратно висловлювала вона признання нашим громадам, які, прибувши у нову країну, вміло загосподарилися, створивши подиву гідні надбання у формі храмів, народних домів, організацій та установ. Закликала вона зберігати документацію про історію нашого поселення. Після перекуски О. Батушинська в товаристві своєї австралійської супутниці Дусі Островської прибула до Народного Дому УГПА, де в залі ім. Чупринки відбулася її зустріч з громадянством, якого проводив директор Інформаційного Центру УГПА інж. Северин Григорців. Від Української Громади Південної Австралії вітав гостю заступник голови, автор цього репортажу, підкресливши цю вагому хвилину, коли ми маємо шану вітати високого носія української культури — жінку, яка гідно репрезентує в світі українську науку і Україну.

У своїй довшій доповіді О. Батушинська познайомила нас зі своєю науковою діяльністю в Україні, її місією в Австралії та рівнож познайомила нас з Одесою та з українським життям, яке незалежно від великого етнічного „конґломерату" цього міста, хоч і поволі, одначе робить поступ з кожним днем.

Поміж рядками її цікаві доповіді, ми дізналися передусім, що наша гостя народжена в Полтаві, має вищу освіту бібліотекаря з довголітнім досвідом організації бібліотекарських справ. Вона вже від 1986 року є директором Одеської Державної Наукової Бібліотеки, однієї з найповажніших в Україні та знаних у науковому світі.

За її вклад у цій ділянці і довголітню працю в керівництві престижевою бібліотекою О. Батушинську нагороджено в 1994 році указом Президента України Леоніда Кучми званням заслуженого працівника культури України.

Тепер міжустановчий договір між Україною і Австралією в бібліотекарсько-архівній ділянці є необхідним для зібрання, упорядкування та збереження українистики в Австралії, як також і для систематичного укомплектування багатої спадщини австралійських українців, яка була б доступна науковцям та громадянству у відомій бібліотеці України.

В цій дуже цікавій доповіді прелеґентка, згадуючи про Одесу, подала ряд інформацій, особливо про працю бібліотеки та науковий стан цього південного реґіону.

Закінчуючи свою доповідь, вона щераз підкреслила свої спостереження про нас в Австралії та особливо про велику надійність представників нашого молодого покоління, яке на її думку, буде гідним спадкоємцем у збереженні тут нашої ідентичности, культури, національної гідности та нерозривного зв'язку з Україною, даючи світлий приклад молодого нашого студента в Аделайді — Миколу Кириленка, який подарував бібліотеці в Одесі новий комп'ютер.

Також підкреслила вона, що ФУСА розвиває працю, даючи стипендії для студій українистики в Україні, співпрацюючи з університетами України.

Після цієї цікавої доповіді предсідник зустрічі давав можливість запитів, на які гостя давала вичерпуючі відповіді.

Підсумовуючи зустрічі з О. Батушинською, слід ствердити про її щирість та одвертість, коли вона говорила про деякі сучасні проблеми та труднощі в Україні, які, одначе, на її погляд є тимчасовими і Україна згодом позбудеться всіх негод і вийде на рівний шлях поступу.

Ми вдячні ФУСА, яких репрезентували при почеснім столі Л. Беркета та В. Полішко, а також і Д. Островській, які допомогли приїздові до нас визначної гості. Також даємо признання інж. С. Григорцеві за його професійне ведення зустрічею з О. Батушинською, яка залишила у всіх нас найкращі враження.

Д-р Святополк Шумський

Наталія Кібець

ЕСТАФЕТА

Старий Рік:
Дорогі мої друзі — дорослі й малі,
Всім Вам шана й прощальний привіт!
Трударям, трудівницям уклін до землі,
Потрудились ми з вами багато.
Хоч відхожу по старості я в небуття,
Але, любі мої, ні на мить
Не спиняється в русі — буяє життя!
Всім вам жити іще — творить і дерзать,
Виполювать осот, бур'ян,
Думати,
сіять,
прискорити лет,
Прокладати дорогу вперед!
Був я роком гарячих зусиль, боротьби
Проти воєн, знеслави, за мир на землі.
Заокеанські брати помагали мені
Розірвати кайдани на рідній землі,
Хай сьогодні в минувшину я відійду,
Хай проспівана пісня моя,
На скрижалях історії в славнім ряду
У віках буду сяяти Я!
Пригадаєте друзі мене ще не раз,
Та на зміну іде побратим,
Передать естафету спішуся вже я...

Новий Рік:
Я на старті, любий друже,
Новорічну стрічку рву,
Радий з рук твоїх прийняти
Естафету трудову.
Час чекає, справ багато,
Маю силу молоду,
Запевняю,
Я тебе
не підведу!
Ти беріг над краєм, рідним
Чисте небо голубе,
Обіцяю бути гідним
Я тебе!
Всі, готовий я віддати
Сили мирному труду,
Присягаюсь,
Я тебе не підведу!
Час омріяний віками
Вже тепер не за горами,
Сонце йде в ясний зеніт!
Люди добрі!
Разом з вами
Далі рушимо в похід,
Наберемо ми розгону
Не зупинимось ні де!
Ми збагатим землю рідну,
Ми сягнемо до планет,
З вами любі, все під силу,
За роботу ж!
Уперед!

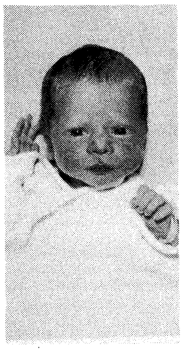
ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

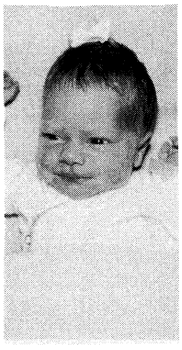
У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

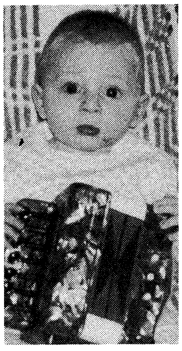

Ерін Марія Недзвєцька, доня Марії і Томаса Недзвєцьких, нова членка 372-го Відділу УНСоюзу в Пленфільд, Н. Дж. Вписала свою внучку Ерін в члени УНСоюзу бабця Ольга Загилькевич.

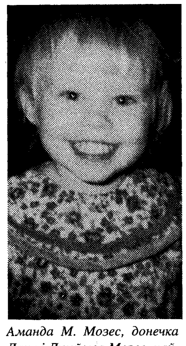

Михайло Богдан Хом'як, син Джанет і Мирона Хом'як, новий член УНСоюзу 437-го Відділу в Рочестері, Н.Й. Закупили грамоту в УНСоюзі для свого внучка Михайла бабуся Лідія і дідусь Богдан Хом'як.

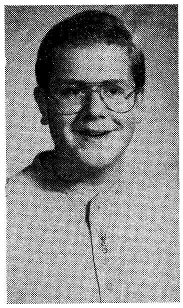

На світлині (справа до ліва) Адріян і Емілія Козак-Мастрофранческо, діти Христини й Ермінія Козак-Мастрофранческо, нові члени 465-го Відділу УНСоюзу в Ляшині, Квебек, Канада. Вписали своїх внуків Адріяна у Емілію в члени УНСоюзу бабуся Дарія і дідусь Мирон Козак.

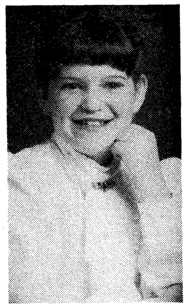

Захарій Ярема Стойко, син Володимира і Ґлорії Стойко, наймолодший член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен Мішіґен. Вписав свого внучка в члени УНСоюзу дідо Іван Вільховий.

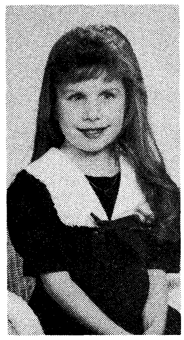

Стефанія Тереза Стойко, доня Володимира і Ґлорії Стойко, наймолодша членка 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен. Мішіґен. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу, дідо Іван Вільховий.

Петро Худолій, син головного радного УНСоюзу Аліка та Ліліяни Худолій, новий член 182-го Відділу УНСоюзу в Кліфтоні, Н. Дж. Свого внучка Петра вписала бабуся Тетяна Худолій.

Аманда М. Мозес, донечка Дани і Джеймса Мозес, наймолодша членка 15-го Відділу УНСоюзу у Вашінґтоні, Д.К. Вписали свою внучку Аманду в члени УНСоюзу бабця Тамара і дідусь Ігор Вітковицькі, набуваючи для неї коледжову грамоту.

Стефан Грицеляк, син Лесі і Михайла Грицеляк, новий член УНСоюзу 367-го Відділу в Рочестері Н.Й. Вписали свого сина Стефана в члени УНСоюзу — мама Леся і батько Михайло Грицеляки.

Наталія М. Ґімбел, доня Марти і Глена Ґімбел, нова членка 173-го Відділу УНСоюзу у Вілмінґтоні, Дел. Закупили грамоту для своєї внучки Наталії бабуня Марія і дідуньо Стефан Матвійків.

Джесіка А. Мілянович, доня Джуді і Брюса Мілянович, нова членка 47-го Відділу УНСоюзу у Бетлегем, Па. Закупила грамоту для своєї внучки Джесіки бабуся Анна Мілянович.

Лариса А. Світлик, доня Тереси і Стефана Світлик, нова членка 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліт, Н. Й. Вписали свою донечку Ларису в члени УНСоюзу мама Тереса і тато Стефан Світлик.

Вступайте в члени Українського Народного Союзу

ХТО ВІРУЄ...

(Закінчення зі стор. 1)

І всі народи і нації мають жити на світі, як рідні брати і сестри за християнською, апостольською девізою: Бог — Україна, Бог — Білорусь, Бог — Греція і т. д. До Бога пряма дорога, як від кожної душі, так в єдиновірії всієї православної української нації, а не через чужих і ворожих зверхників, як московське кривославіє, а не православіє та інші релігії і секти, які потворили церковні імперії для поневолення людства.

Діймо чесно у Божій Правді і маймо апостольську відвагу відкинути усі невільничі, ворожо-блудні традиції і виходьмо на святу київську дорогу — місто премудрости Божої. Нас кличе у Київ святий Володимир, Свята Божа Мати і святі янголи й архангели — у святої Софії собор.

Радуйтеся — народився Вселенський Архиєрей і Богочоловік Ісус Христос, який через своїх апостолів і пророків, благословенних душпастирів, святих отців і матерів та воістинно віруючих християн і християнок покликав для спасіння людства свою Святу Христову Церкву, в якій універсальний християнський світогляд об'єднує всі правдиві науки і Божі молитви і діяння, під зверхнім об'єднуючим проводом христової Євангелії для зрозуміння Абсолютної Всесвітньої гармонії руху і розвитку вселенських законів еволюційного розвитку у поширенні, збагаченні і покращенні Божого буття, в Якому означена і головна мета, як кожної душі, народів і націй, так і всього людства.

Ми повинні добирати правдиві, християнські, провідницькі таланти і підготовляти їх у спеціяльних навчальних закладах, православних, провідницьких академіях ґльобальної, провідницької, Господньої місії на всі громадські, а особливо українські національно-державні провідницькі становища. І всюди має бути ведучою наша благословенна, свята Апостольська Українська Автокефальна Православна Церква Всенародної Соборноправности, української 60-мільйонової православної християнської нації, як місійної нації на нашій плянеті Землі для преобразування людства у Божій вірі і любові, мудрості і волі — Отця і Сина, і Святого Духа.

А через піднесення православної віри і розбудови Православної Церкви, то ми маємо боголюбний зв'язок із небесною Божою ієрархією: святими янголами і архангелами, нашими патронами і святими, а особливо із Божою Матір'ю, які чесно і точно відкривають майбутні, ведучі дороги для нашої православної української нації, вказуючи правдиві Божі дороги для перемоги.

Приготовляймося і діймо у надхненних Божих молитвах, чесній, самовідданій праці і відважній боротьбі, і Господня перемога буде цілком забезпечена.

І сьогодні, в День Вселенної радости — народження Спасителя світу Ісуса Христа, і ми, душпастирі і віруючі Брати і Сестри православної української нації, як в українській незалежній державі, так і по всьому світі, радуємося і Славимо Тебе, Сину Божий, своїми щирими молитвами і добротолюбними ділами.

І після столітніх страдницьких мук і випробовування, нині Ти, Господи Ісусе Христе, за Боголюбність і витривалість, поблагословив нашу православну українську націю без кривавої війни до волі і незалежности християнської української держави.

І в цей славний, радісний день Твого народження, ми молимо й благаємо Тебе, улюблений Спасителю наш, провадь нашу православну українську націю до повної благословенної перемоги у Своїй Божій вірі і любові, мудрості і волі, бо Ти добрий і чоловіколюбець. Слава Тобі, Христе Боже, надіє наша, Слава Тобі... Амінь.

Христос народився!
Славимо його!

† **Петро,** Архиєпископ Січеславський,
ведучий УАПЦ(С) в Америці й Европі.

Дано на Різдво Христове,
25 грудня 1995 Божого року,
при Катедрі Господнього Вознесіння,
Форт Вейн, Індіяна, ЗСА.

Діти України

Різдво знову прийшло і так ніби настав дивовижний час. Більше людей мають вільний час і багато з них підготовляються до свят. Свята приносять радість і відчувається на вулицях енерґія підготови до прийняття щорічно народженого Спасителя-Ісуса.

Найбільше це є свято дітей і любови батьків до них. Згадують мудреців, які дві тисячі років тому принесли подарунки новонародженому Ісусові Христові.

Але не всі діти святкують радісно, а особливо в сьогоднішній Україні. Як за приклад візьмемо далеке місто Маріюпіль. Воно є розташоване над Азовським морем, про яке мало хто пише і ще менше згадує. Річка Кальміюс тече через місто і в ньому мешкає 600,000 українців різного походження. Багато з них є греків або півгреків. В 1611 році це були околиці вільних запорізьких козаків, а пізніше в 1779 році грецькі поселенці назвали їхнє містечко Маріюпіль.

Сьогодні це є порт, з якого йдуть пароплави у країни Середземного моря, в східню і західню Африку та до портів европейського континенту.

Коли ви проглянете листа від Лілі Каруник, ви побачите що не всі діти є радісні над Азовським морем. Напевно, що підготова до Різдва в них не проходить з великою енерґією, бо ця група дітей від ранку до вечора прикута до ліжок або крісел. Ці діти, а їх є приблизно 20, знайшли себе не дуже щасливими, бо їхні хвороби пошкодили їхні тіла, або вони народилися без рук. Більшість з них мали церебральне пошкодження і через це вони можуть рухатися лише з допомогою інших.

Існують інші проблеми. В своєму листі Ліля пише, що дітям бракує одягу і теж їжі. Їхні матері не працюють, а їхні батьки залишили родини на поталу. Ліля пише, що вона є рада коли ці матері дзвонять до неї в той час, коли вони не знають що з собою робити. Грошовий американський фонд, який був створений приватними людьми з Фльориди, вже давно зник і все, що в них є, це церква і надія на Бога.

Їхньою найбільшою потребою є брак крісел на колесах, які дали б можливість дітям принаймні трохи рухатися з місця на місце. Всі намагання членів Товариства Допомоги Україні в Каліфорнії до сьогодні не принесли позитивних результатів. Тож є звернення до всієї громади від Єлени, Дем'яна, Лени, Свети, Єлени і Євгена. Якщо хтось має контакт з людьми, в кого є крісло на колесах, дзвоніть до Анатоля Валюха, а ми вже доглянемо, щоб діти в Маріюполі їх отримали (909) 626-1494.

І може над Азовським морем, над річкою Кальміюсом, пролунає спів, „Нова радість стала..."

А. В.

„ПОДІЯ У ВИФЛЕЄМІ...

(Закінчення зі стор. 1)

Обнімаючи всіх Вас всеобнімаючою любов'ю втілення Сина Божого і запевняючи Вас у нашій любові і молитвах, кличемо на всіх Вас благословення Святої Тройці, Отця і Святого Духа.

Ваші Слуги у Господі,

†**Константин,** Митрополит	†**Анатолій** Митрополит
†**Антоній,** Архиєпископ	†**Паїсій,** Єпископ
†**Іоан,** Єпископ	†**Єремія,** Єпископ

Видано на свято Різдва по плоті, Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа
7 січня року Господнього 1996
в Оселі Святого Апостола Андрія Первозванного
у місті Саут Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Пластуни закінчили рік лещатарським табором

Учасники лещатарського табору

У Ґленнс Фолс, Н. Й., у понеділок 25-го грудня, розпочалися, як щороку, пластові лещатарські табори для юнацтва. Це вже 41-ий зимовий пластовий табір, що його кожного року організують пластуни із Куренів УСП і УПС „Бурлаки". Таборовики під час цілого тижня перебували і харчувалися в Ленднар Мотор Лодж, а лещатували на з'їздах гори Ґор, сорок миль від бази табору.

Командантом табору був Андрій Галяревич, Катруся Раковська, заступницею команданта, Андрій Ганкевич писар, Мирон Депутат і Тамара Кравець, бунчужні і д-р Марта Кушнір — таборовий лікар.

День в таборі розпочинався о год. 6-ій ранку молитвою, руханкою та сніданком, а відтак таборовики від'їжджали на лещатарські з'їзди, де перебували до вечора. Ввечорі були зайняті пластовими та українознавчими вправами, товариськими вечірками або купанням в басейні. В останній день табору до пластунів приходив св. Отець Миколай і обдарував учасників „дотепними" подарунками.

Закриття табору відбулося в неділю, 31-го грудня, в часі якого була роздача нагород за лещатарські першенства, красномовність та інші пластові вмілості.

Т. Хархаліс

Перед Різдвом в „НУРШ"

Святково прикрашені шкільні приміщення та кляси в „Нашій Українській Рідній Школі" у Філядельфії (директор д-р Олександер Лужницький). Всі чекали приходу Святого Миколая. Передсвятковий настрій панував у школі. І ось 16-го грудня з'явився Святий Миколай в супроводі янголів. Він заходив у кожну клясу, вручав всім чемним дітям подарунки — цукерки, нечемним теж, як знак надії на майбутню чемність.

23-го грудня, в передріздвяну суботу, програма дня була особливо багатою, бо цей день був оголошений також Днем Української Культури. Меншим дітям показано відеофільм „Ялинка" за М. Коцюбинським. Багато дітей взяли участь в незвичайній лекції малювання під керівництвом художника з села Петриківка, Україна, Андрія Пікуша. На практиці діти пізнали „секрети" знаменитого ще з XVIII століття петриківського розпису, характерною рисою якого є використання для декоративного оздоблення рослинно-квіткового орнаменту, що відзначається легкістю та виразністю загального композиційного вирішення. Справді святковий настрій надовго залишається в душах після того, як з такою любов'ю і натхненням виписано образи, навіяні щедрою українською природою і, мабуть, ще щедрішою фантазією тих, які це відтворюють на аркушах паперу. Діти бачили перед собою роботи А. Пікуша, слухали його пояснення і з захопленням малювали орнаменти, вкладаючи свою душу, фантазію. В школі буде проведена виставка цих учнівських праць.

А після зайнять всі учителі зі своїми учнями та гості прийшли в велику залю УОКЦентру. Учнями першої кляси були прикрашені ялинки на сцені іграшками, виготовленими самими учнями, як в давні часи, коли найціннішими прикрасами вважались ті, які виготовлено власноручно. Цього їх навчили вчительки Леся Городиська та Ірина Трипупенко.

Самі наймолодші з передшкілля виступили з різдвяною програмою, підготовленою під керівництвом вчительок Ольги Паньків та Наталки Березовської.

Заступник директора школи мґр Віра Бей вручила нагороди репрезентантам кляс за декорування кімнат. А голова Шкільної Ради Богдан Гасюк привітав всіх присутніх з наступаючими Різдвяними святами та побажав щасливого Нового року від імені Управи школи. Відбулось святочне засідання вчителів з привітальними словами директора школи д-ра О. Лужницького, художника А. Пікуша та голови Шкільної Ради Б. Гасюка. Під акомпаньямент Ольги Паньків всі виконали декілька колядок.

Смачний буфет, підготовлений під наглядом „чарівниці кулінарії" — секретаря навчальної частини Людмили Чайківської, доповнював теплу дружню святочну атмосферу.

Галина Клюк

УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКІ ДІЯЛОГИ

Наукова конференція під такою назвою відбулася 3-го грудня 1995 року в Науковому Товаристві ім. Шевченка. Організаторами цієї конференції були Товариство Українсько-Єврейських Зв'язків (ТУЄЗ) та Рада культурного просвітництва серед євреїв при Американській асоціяції євреїв — вихідців з СССР (РКПЄ–AARJ).

Відкриваючи конференцію, голова РКПЄ-AARJ, письменник Олександер Бураківський, підкреслив, що українсько-жидівські стосунки безумовно дуже складна, далеко не однозначна проблема, що потребує вдумливого та уважного дослідження. Але треба шукати нестандартні та правдиві рішення, спростовуючі існуючі стереотипи.

Голова ТУЄЗ Євген Стахів, розповідаючі про діяльність ТУЄЗ, підкреслив, що Товариство хоче робити все можливе, щоб поправити жидівсько-українські відносини, шляхом діялогу поборювати антисемітизм та українофобію, будувати мости порозуміння й співпраці через прірву відчуження та недовір'я, відкинути та спростувати поняття збірної відповідальности, шукати в історії двох народів світлі та добрі сторінки.

Велике враження на слухачів справив виступ постійного представника України при ООН Анатолія Зленка, який запевнив, що український Уряд буде продовжувати політику гармонізації міжетнічних відносин, забезпечення прав меншин, будівництва держави на широких засадах громадської лояльности, а не суто етнічної принадлежности. А. Зленко підкреслив, що молоду незалежну Україну характеризує не „огидне обличчя свободи", а співробітництво всіх націй та народностей, що проживають на терені молодої суверенної держави.

З привітанням до учасників конференції звернувся голова Ради директорів AARJ Йосип Лекарів, який підкреслив, що асоціяція хоче співпрацювати з усіма течіями та організаціями, котрі мають за мету основи демократичности, національної злагоди та толерантности.

Першим з науковою доповіддю виступив проф. Володимир Шпилюк, який, розкриваючи суперечності та складність перетворень, що здійснюються нині в Україні, суть яких в переході від тоталітарного суспільства до демократії, підкреслив, що Україна знаходиться тільки на початку докорінних перетворень, і що доля жидівської громади в Україні (275,000, 05%), яка є органічною частиною українського суспільства, цілком залежить від того, як буде відбуватися поступ України до незалежности, і чи дійсно процес відродження української нації буде базуватися на основі загальнодержав-ного громадянства.

Неллі Горовська розповіла про академічні установи вивчення жидівства в Україні, про відродження, після штучного 42-річного розриву в існуванні академічних закладів, в структурі Інституту національних відносин та політоложії НАН України, відділу жидівської історії та культури.

Рабин Натан Ротман розповів присутнім про різні течії гасидизму та їх вплив на релігійне та соціяльно-економічне життя жидів Волині, Галичини та Поділля.

Андрій Григоренко, син відомого правозахисника Петра Григоренка, виступив з доповіддю „Українсько-жидівські стосунки на роздоріжжі історії", де зокрема зупинився на русі 60-их років, коли українські дисиденти тісно співпрацювали з дисидентами жидівськими: спільно вшановували пам'ять жертв Бабиного Яру (всупереч заборонам і переслідуванням комуністичних властей), підписували різні відозви й протести, створювали Гельсінську спілку.

Олександер Бураківський, письменник, колишній голова Ради національностей Народного Руху України, розповів про діяльність Ради національностей Народного Руху України та про участь в ній жидівської спільноти. Він проаналізував заяву першого з'їзду Руху п. з. „Проти антисемітизму", яка була покладена в основу принципів національної політики цієї організації.

Тарас Гунчак, професор Ратґерського університету, в доповіді „Міти і дійсність українсько-жидівських відносин" зробив наголос на те, що юдофобія та культ грубої сили є симптомом загального морального здичавіння суспільства, повернення його до варварства. Він підкреслив, що міти про „генетичний антисемітизм" є пасквілянськими та принизливими щодо національної свідомости українського народу і не відповідають історичним фактам.

Емоційний та стислий виступ знаного в Україні та в іміґраційних колах Семена Вигучина, автора низки документальних книг та повістей, базувався на розгляненні українсько-жидівських стосунків через призму літератури. Основну увагу С. Вигучин приділив Андрієві Малишкові, зупинившись на шляхах непростої долі видатного українського поета, зокрема на тому, як складалося та змінювалося його ставлення до жидівського питання.

Проф. Олександр Юффа в доповіді „Жиди з України — світові музикальні лідери" подав цікаві статистичні дані, які свідчать, що Україна займає перше місце у світі щодо кількости канторів та скрипалів, та друге місце (після ЗСА) загальної кількости музикантів за фахом.

Видатний український поет, найстарший та нестаріючий Абрам Кацнельсон, який не зміг за станом здоров'я приїхати з Лос Анджелесу, надіслав на конференцію свою доповідь, в якій торкнувся проблем жидівського національного відродження в незалежній Україні, а також українсько-жидівських зв'язків та взаємовпливів в царині культури та мистецьких традицій.

Володимир Шпилюк
Неллі Горовська